

Ung

W-184.

Occipitalia W-184.
Potipin in carmina gratul.
von Dr. W. Z.
(Caspiana u. alij peregrata)
Insta. praxinta. ~~184a.~~ 184a.)

N I R O
Domino CHRISTIANO WEISIO
D. D.

Q. D. B. V.

IO. GEORG. NEVMANNI,
D. ET PROF. THEOLOGI WITTENBERGENSIS,
LITERÆ
CONSOLATORIAE

ad
CHRISTIANVM WEISIYM,

MORBI SENECTVTISQVE CVLPA,

GYMNASII SVI LABORIBVS

VALEDICENTEM.

Huiusqve ad eundem Responsoræ,

paulo ante obitum scriptæ.

ZITTAVIÆ Anno M DCCVII.

V I R O,

de re literaria & bono inventus immortaliter merito,

Domino CHRISTIANO VVEISIO,

suo quondam Praeceptori ac Hospiti, ad cines usque nunquam non colendo,
S. P. D.

Io. Georg. Neumannus, D.

Rertristi ad me nuntio perlatum est, Te, viribus fractum, decumbere penitus, vitaeque perta sum, abdicasse Te munere Tuo, & rebus adeo humanis quasi valere iussis, beatam ἀνάλωσιμ meditari? Quid quidem, dici non potest, quanto animi dolore perceperim, quamque indices aegre molesteque feram? Modo enim fragilitatis humanae venit in mentem, quae me quoque, seniorum vestigiis propius insistentem, de statione derelinquenda admonet; modo boni publici iactura succurrit, quam mecum cordati omnes deplorant; modo beneficiorum recordor, quibus WEISIANÆ, FAMILIÆ, & TIBI in primis obstrictum me novi, mihi quae ipse succenseo, quod necdum vel minimam eorum partem potuerim demereri? Re tamen paulo altius expensa, dubito fere, utrum condolendum magis Tibi sit, an potius de cursu tam feliciter confecto gratulandum? Non enim, qui vivunt, sed, qui vitae metam ex voto attigerunt, felices iudicandi, qui vero inter mortales ipsius immortalitatis fastigium consecuti sunt, hos demum vere beatos praedicamus. TIBI autem, VIR EMERITE, non hoc tantum DEVS propitius indulget, sed illud praeterea, quod paucis contingit, beneficium addidit, ut svavissimum Filium in aliquo honoris & fortunae gradu constitutum videas, eorum vero numerum vix capias, qui TE, ut alterum Parentem, vitaeque & doctrinae dexterrimum Magistrum, filiali, ut par est, obsequio & honore prosequuntur. Mecerte, cum inter domesticos
Tuos

Tuos Theologum educaveris, officii mei ratio admon-
nebat, ut, cum aliam referre gratiam non liceret, & solatio
TE erigerem, morti vicinum, & assidua apud DEVM
intercessione iuivarem. Credo tamen, TE, qvionnes
consolationum fontes iam olim perqvissivisti, eo nunc
esse animo, ut, qvem Philosophus horribilem diceret,
diem Tibi faustum atque iucundum, omnibusqve ab-
undantem lætitiis, statuas. Est enim hic dies *ἀναλυσέως*
nostræ, qvi nos e custodia in libertatem evocat, & ex
tenebris in lucem, ex morte in vitam transfert. Quod
si ergo sapientem mors terrere non debet, ut veteres
aiebant, quanto minus Christianum. Iam, cum u-
troqve nomine in album vitæ æternæ relatus sis, ultro
memineris, TE, ut CHRISTIANVM, eundemqve SAPIEN-
TEM, mori oportere. Ac migrare qvidem animam, &
post mortem, prout se gessit, bene aut male habere, om-
nes Philosophorum scholæ affirmant; sed, animam
post obitum esse cum CHRISTO, hunc nobis, exantlata
morte, vitam, hunc, superatis doloribus, lucrum ac
præmium fore, hæc demum Christiana sapientia est,
hac una moriturum niti decet. Deniqve precum ac
votorum meorum summa est, ut inter officium, ac
mortem spatium aliquod intercedat, qvo relaxare a-
nimum, spectare laborum Tuorum incrementa, &
mortem meditari, qveas. Qva si tamen spe atque
expectatione nostra citius hinc evoceris, extremum
TIBI VALE, ut par est, nunc apprecor: VALE, MI VVEI-
SI, AETERNVMQVE SALVE. CVRSVM, QVIRE-
STAT, CONSUMMA, FIDEM SERVA, ET CER-
TAMEN BONVM DECERTA. QVOD SVPER-
EST, REPOSITAM TIBI VSTITIÆ CORONAM
CAPESSSE, ET, DVM NON AMPLIVS TE COM-
PELLARE LICET, VT IN COELIS ALIQVAN-
DO IN AMPLEXVS TVOS REDEAM, DEVM,
QVÆSO, MECVM PRECARE! Dabam VVitten-
bergæ, die V Octobr. clb lccc VIII.

Vir

VIR SVMME REVERENDE ET MAGNIFICE,
Domine ac Fautor Honoratissime,

Qui primus mihi in occupando Rectoris habitaculo, fuisti comes, nunc primam testaris pietatem, ubi deserendum mihi fuit hoc domicilium. Quanto mihi solatio luculentus hic affectus Tuus fuerit nunc languida quidem manu exprimere non licet. Ignosces igitur, literas, quas accepi privatas, a me nunc fieri publicas. Causam enim hanc in amoris iudicio ventilatum iri, confido. Ceterum, ne neccias, quo loco versentur res meae, nemo triginta abhinc annis meam desideravit alacritatem aut dexteritatem, donec introitus anni septimi et sexagesimi miram afferret mutationem. Est enim qualitercunque sibi sufficere videtur ingenium meum, sic tamen clangescunt organa corporis, ut a Deo laboris finem iniungi credam. Oculi, quibus parum propius ista scribo, me deserunt, frustra adhibitis omnibus collyriorum experimentis. Dum verba facienda sunt, difficilior respiratio, vel medias loquendi formulas intercipit. Accedit ventriculi nescio quis appetitus, nescio quae debilitas; corpori tumor imminet, ad pedes usque proventus, ut copiosam demittere aqvam soleant. Vno verbo, quae singula me reddere possint inutilem, in me provolvunt universa. Sic a Patronis honestam impetravi, non dimissionem, sed relaxationem; ac inventus statim est Rector Laubanenensis, qui Weisianum hac in parte se probaret. Ego vero, qui deliratus sum in medio laborum, nunc laborare coepi, postquam infornes noctes, otiososque dies restare cognosco. Num lethales statim fururi sint insultus, eequidem non video, interim merno, ne singulis diebus immineant symptomata, plusquam lethalia. Hucusque valuit patientiae meae conatus. Tibi vero V. M. gratias habeo, quam maximas pro amore singulari, et tenerimo in me affectu. Deus TE servet in Ecclesiae praesidium et ornatum, ut ultra annum septuagesimum adhuc bene mereri queas. Vale, et, qui semper fuisti gloria et gaudium meum, perge bene mihi precari, tuisque me precibus Deo commendare. Vale inquam, et perpetuam mei memoriam serva.

Zitavius d. 12. Octobr. cl. hoc VIII.

T.

f. vivam,

f. moriar.

CHRISTIANVS WEISE,

Ung. VI 184

184

Q. D. B. V.

IO. GEORG. NEVMANNI,

D. ET PROF. THEOLOGI WITTENBERGENSIS,

LITERÆ

CONSOLATORIAE

ad

CHRISTIANVM WEISIUM,

MORBI SENECTVTISQVE CVLPA,

GYMNASII SVI LABORIBVS

VALEDICENTEM.

Huiusqve ad eundem Responsorïæ,

paulo ante obitum scriptæ.

ZITTAVIÆ Anno M DCCVIII.

